

La música per a qui la treballa

Â El recordat bateria de laÂ **Dharma**, Josep Fortuny, mort ara fa unes setmanes, deia que es van tornar independentistes quan els van expulsar i repudiar del mercat espanyol, no per ser catalans sinÃ³ per ser diferents.Â

Després d'haver triomfat a Madrid i Sevilla fusionant rock amb arrels, l'altament institucionalitzada '*movida madrileña*' va posar fi a la seva al·legòrica banda sonora dels pobles ibèrics. I és que als anys vuitanta ja es va donar per mort i enterrat el federalisme musical.

I ja se sap que la música és la primera veu dels canvis socials i polítics. Des de fa uns mesos hem assistit dos nous fenòmens rellevants. La mort del pop-folk i l'explosió més gran de la història de nous discos en català. Si algú havia pensat que fins ara els grups polititzats eren els únics que reflectien els canvis de la societat en les seves lletres, i que la música catalana vivia al marge del procés, els nous discos d'**Els Pets**, **Refree** o **Manel** -per posar tres exemples recents- han demostrat que s'ha finiquitat el pop de cançonetes quotidianes per esmolat de nou les eines del rock.

La posada a escena, en la forma i el contingut, demostra que la nova generació no només mata els seus pares musicals sinó que viu un intens canvi de paradigma. La música reflecteix la ràbia i la resposta davant un sistema corcat i les lletres expressen la revolta de les ànimes.

I això no és tot, la nova creació va directament vinculada a una explosió mai vista de produccions discogràfiques, i estilísticament més variades que mai. Si la producció musical catalana s'havia multiplicat per quatre la darrera dècada, en l'últim any s'han doblat les gravacions, i només el mes de setembre s'han editat gairebé un centenar de discos en català. Aquesta proliferació podria ben aviat igualar o superar la publicació de títols literaris en català.

Però quines són les causes? Molt diverses. Des de la democratització que permet enregistrar fàcilment un disc i publicar-lo, tant en físic com en digital, com la irrupció de plataformes a les xarxes socials de finançament o de *streaming* que permeten als músics gestionar i vendre les seves obres, a més de relacionar-se directament amb els seus seguidors. La revolució ha començat per la música. I els escriptors i poetes seran els següents. Són les llistes obertes de la cultura, que els polítics encara somien.